

Sygn. akt IV Ka 866/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Marta Synowiec

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2016 r.

sprawy **M. C.**

syna G. i Z. z domu P. (...)r. w O. z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym (Dz. U. z 2013r. poz. 1414 z późn. zm.) w zw. z zlp. 16 zał. 2 ww ustawy

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 19 września 2016 roku sygnatura akt II W 394/16

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie o przypisane M. C. wykroczenie z art. 92 ust. 3 i 4 ustawy z 6 września 2001 roku o transporcie drogowym umarza zaliczając wydatki w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn.akt IV Ka 866/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem M. C. uznany został za winnego, że:

Jako osoba zarządzająca transportem w przedsiębiorstwie (...) Usługi (...) R. K. (...) S. (...), naruszył obowiązki i warunki wykonywania przewozu drogowego określone w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (dz. U. z 2013 r. poz. 1414 ze zm.) poprzez fakt, iż:

1. W dniu 18.12.2015r. dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywność kierowcy poprzez brak właściwego nadzoru, co spowodowało prowadzenie pojazdu o nr rej. (...) wraz z naczepą przez kierowcę Pana R. K. bez rejestrowania na wykresówce kierowcy wskazań tachografu w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi (kierowca rejestrował odpoczynek w trakcie poruszania się pojazdu po drodze krajowej nr (...)),
2. W dniu 16.12.2015r. dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywność kierowcy poprzez brak właściwego nadzoru, co spowodowało prowadzenie pojazdu o nr rej. (...) wraz z naczepą przez kierowcę pana R. K. bez rejestrowania na wykresówce kierowcy

wskazań tachografu w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi (kierowca rejestrował odpoczynek w trakcie poruszania się pojazdu po drodze krajowej nr (...)), -

3. W dniu 14.12.2015r. dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywność kierowcy poprzez brak właściwego nadzoru, co spowodowało prowadzenie pojazdu o nr rej. (...) wraz z naczepą przez kierowcę pana R. K. bez rejestrowania na wykresówce kierowcy wskazań tachografu w zakresie prędkości pojazdu, aktywności kierowcy i przebytej drogi (kierowca rejestrował odpoczynek w trakcie poruszania się pojazdu po drodze krajowej nr (...)), -

tj. za winnego popełnienia wykroczenia z art. 92 ust.3 i 4 ustawy o transporcie drogowym.

Za to na mocy powołanego przepisu wymierzono obwinionemu karę 2000 zł grzywny.

Wyrok powyższy zaskarżył M. C. zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że dopuścił się zarzucanego mu czynu,
2. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary wynikającą z nieuwzględnienia wszystkich okoliczności łagodzących rzutujących na jej wymiar.

Tym samym apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzucanego czynu, alternatywnie o zmianę orzeczenia w zakresie dotyczącym wysokości wymierzonej kary grzywny.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnoszenie się do zarzutów apelacji należy uznać za bezprzedmiotowe.

Powyższe stwierdzenie wynika z faktu, iż w sprawie omawianej nastąpiło przedawnienie karalności wskazanego wyżej wykroczenia, bowiem od chwili jego dokonania upłynęły 2 lata.

I tak obwinionemu przypisano czyny jakich miał dopuścić się od 14 do 18 grudnia 2015 r..

Wyrok Sadu I instancji zapadł zatem jeszcze przed upływem 2-letniego okresu przedawnienia karalności za wykroczenie (art. 45§1 kw), jednak akta sprawy przesłano Sądowi II instancji wraz z apelacją obwinionego dopiero 30 listopada 2016 r. (por.k.-65), a zatem nie było realnej możliwości wyznaczenia rozprawy odwoławczej i zawiadomienia o niej stron przed 18 grudnia 2016 r., kiedy to nastąpiło przedawnienie karalności omawianego wykroczenia.

Z tej to przyczyny – jedynym możliwym rozstrzygnięciem w dacie wyrokowania przez Sąd II instancji (28.12.16 r.) było uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania.